

] Dosar nr.43238/3/2010

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA I PENALĂ
ÎNCHEIERE

Ședința din Camera de Consiliu din data de 09.09.2010

Tribunalul constituit din :

PREȘEDINTE : TRANCĂ ANA MARIA

GREFIER : MICA CLARA

Din partea Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică participă procuror Diniță Camelia.

Pe rol soluționarea propunerii de arestare preventivă a inculpaților **Vîntu Sorin Ovidiu, Turcan Octavian și Stoian Alexandru**, formulată de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică.

La apelul nominal făcut în Camera de Consiliu au răspuns inculpații **Vîntu Sorin Ovidiu**, personal, în stare de reținere și asistat de apărător ales, av. Marian Nazat cu împuternicire avocațială depusă la dosar, **Turcan Octavian**, personal, în stare de reținere și asistat de apărător ales, av. Victor Enescu cu împuternicire avocațială depusă la dosar și **Stoian Alexandru**, personal, aflat în stare de reținere, și asistat de apărător ales, av. Moroianu Gheorghe, cu împuternicire avocațială depusă la dosar.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a expus referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

Apărătorul ales al inculpatului Vîntu Sorin Ovidiu, (av. Marian Nazat) avînt cuvîntul, arată că competența materială a Tribunalului a fost atrasă potrivit referatului întocmit de parchet de disp. art.35 alin.5 Cod procedură penală, potrivit acestui text de lege tănuirea pentru favorizarea inculpatului pentru că acest dosar are această infracțiune, se judecă de către instanța competentă care judecă infracțiunea la care aceasta se referă. De asemenea mai solicită să se aibă în vedere că legiuitorul a înțeles să determine acest caz de competență în funcție de cauza principală care însă este pe rolul instanței de judecată, este firească această tehnică de reglementare întrucît s-a dorit ca atunci când cauza principală se află pe rolul instanței de judecată, favorizarea infractorului pentru infracțiunea principală să se judece de aceeași instanță de judecată, este o derogare de la norma de muncă în ceea ce privește competența, însă în celelalte cazuri cum este și prezenta cauză competența rămîne cea comună, adică atunci când cauza principală a fost soluționată definitiv, această excepție de la regulă art.35 alin.5 Cod procedură penală nu își mai găsește aplicabilitatea.

În speța de față favorizarea reținută în sarcina inculpatului se referă la o infracțiune de înșelăciune care a fost soluționată definitiv, deci nu se mai află în fața unei cauze care se judecă în acest moment la Tribunalul București.

Pe cale de consecință solicită ca instanța să constate că este sesizată nelegal, competența în această situație, în această speță revine Judecătoriei Sectorului 1 București, având în vedere domiciliul inculpatului și locul unde se presupune că s-ar fi consumat această infracțiune de favorizarea infractorului, pe cale de consecință solicită să se constate această neregularitate care echivalează cu o nulitate absolută art.197 alin.2 Cod procedură penală, este un caz care vizează sesizarea instanței de judecată și pe cale de consecință să se trimită dosarul cu propunerea formulată de parchet la Judecătoria Sectorului 1 București. De asemenea mai arată că nu se poate interpreta altfel acest text de lege care este extrem de clar pentru că se referă numai la cauzele care se află pe rolul instanței de judecată.

Apărătorul ales al inculpatului Stoian Alexandru, (av. Moroianu Gheorghe), avânt cuvântul, arată că tănuirea, favorizarea și nedenunțarea unor infracțiuni sunt de competența instanței care judecă, exprimarea este clară, nu care a judecat.

De asemenea arată că se raliază întru totul concluziilor puse de domnul avocat Marian Nazat, și ar trebui să fie prima chestiune care ar trebui să se vadă într-un proces penal, motiv pentru care solicită să fie judecat după toate regulile începând de la această chestiune de procedură.

Apărătorul ales al inculpatului Turcan Octavian, (av. Enescu Victor), avânt cuvântul, învederează instanței că Judecătoria Sectorului 1 București este instanța care trebuie să soluționeze această propunere.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea excepției, având în vedere că Tribunalul București este competent să soluționeze această propunere de arestare preventivă, privind favorizarea inculpatului Popa Nicolae, care a fost condamnat în primă instanță de către Tribunalul București.

Tribunalul, deliberând, arată că Tribunalul se consideră competent să judece această propunere de arestare preventivă pentru următoarele argumente care vor fi expuse succint:

Dispozițiile art.35 alin.5 Cod procedură penală nu fac distincție între modalitățile alternative de săvârșire a faptei de favorizare așa cum sunt prevăzute de art.264 Cod penal, între acestea regăsindu-se și activitatea de îngreunare, zădărniciere a executării pedepsei.

Nefiind cereri prealabile de formulat, în baza art.70 alin.2 Cod procedură penală se aduce la cunoștința inculpaților faptele care formează obiectul cauzei, încadrarea juridică a acestora și dreptul de a avea un apărător, precum și dreptul de a nu face nici o declarație, atrăgându-le totodată atenția că ceea ce declară poate fi folosit și împotriva lor.

Inculpații Vîntu Sorin Ovidiu, Stoian Alexandru și Țurcan Octavian, avînd pe rînd cuvîntul, învederează instanței că se prevalează de disp. art.70 Cod procedură penală și nu doresc să dea declarații în fața instanței.

Apărătorul ales al inculpatului Vîntu Sorin Ovidiu, (av. Marian Nazat) avînd cuvîntul, arată că Parchetul face referire la o serie de înregistrări telefonice efectuate înainte de începerea urmăririi penale, înregistrări efectuate în temeiul unei autorizații emise de Înalta Curte de Casație și Justiție, însă la dosarul cauzei nu există autorizația emisă de Înalta Curte de Casație și Justiție, astfel încît pentru că aceste convorbiri sunt folosite de parchet în motivarea cererii cu propunere de arestare preventivă, motiv pentru care solicită să se pună în vedere parchetului să depună la dosar autorizația emisă de Înalta Curte de Casație și Justiție, să se poate vedea pentru ce perioadă, pentru ce persoane, care este temeiul legal al înregistrărilor respective, iar în cazul, și de asemenea solicită să fie depus suportul cu aceste înregistrări și să fie audiate în această ședință, în această noapte, pentru ca și apărarea să aibă acces la toate mijloacele de probă, de care se folosește parchetul, atunci când formulează cererea de propunere de arestare preventivă, în caz contrar dreptul la un proces echitabil este anulat, iar principiul egalității de arme între acuzare și apărare nu este decît o simplă speculație și nu se regăsește eficient în dreptul la apărare care trebuie efectiv și garantat.

Pe cale de consecință solicită să se pună în vedere parchetului să depună hotărîrea Înaltei Curți de Casație și Justiție, de asemenea solicită să se depună și referatul prin care se solicită de către parchet înregistrarea convorbirilor respective, a suportului magnetic și audierea acestora în ședință publică, în caz contrar solicită ca în analizarea acestei cereri de arestare preventivă formulată de parchet să se înlătore toate aceste așa zise mijloace de probă, întrucît pînă la proba contrară nu se poate susține că ele reprezintă mijloace de probă, sunt doar simple afirmații .

Apărătorul ales al inculpatului Stoian Alexandru, (av. Moroianu Gheorghe), avînt cuvîntul, arată că este de acord cu aceste susțineri.

Apărătorul ales al inculpatului Țurcan Octavian, (av. Enescu Victor), avînt cuvîntul, arată că este la rîndul său de acord, și solicită să se depună și cererea prin care s-a solicitat percheziția față de inculpat, avînd în vedere faptul că percheziția desfășurată a fost făcută la o altă adresă decît cea care a fost formulată în cerere, dată de către Tribunalul București. De asemenea mai arată că în dosarul de urmărire penală nu se regăsesc și celelalte plângeri care au fost formulate de inculpat în fața procurorului, motiv pentru care arată că dosarul de urmărire penală la momentul de față este incomplet.

Reprezentantul Ministerului Public, avînd cuvîntul, solicită respingerea cererilor formulate de către avocații inculpaților, avînd în vedere că la dosar se află toate actele de urmărire penală declasificate, respectiv că la dosarul cauzei sunt acte care formează în acest moment indicii temeinice, nefiind necesare alte probe în acest moment.

Tribunalul, deliberând, apreciază că este investit să soluționeze propunerea de arestare preventivă în baza materialului probator înaintat de către parchet, apreciază că parchetul a fost în măsură să înainteze Tribunalului pentru soluționarea propunerii de arestare preventivă formulată, toate actele dosarului, motiv pentru care nu este necesare dispunerea unei eventuale completări la acest moment, eventuale lipsuri ale unor acte esențiale, urmând a se răsfrânge asupra valabilității propunerii de arestare preventivă.

În ceea ce privește cererea de înaintare a suporturilor de înregistrare audio – video și audierea lor în ședință, Tribunalul consideră această cerere ca fiind inutilă și o va respinge ca atare, întrucât se află la dosarul cauzei procesele – verbale ale acestor interceptări. De asemenea la acest moment nu găsește temei suficient pentru a se proceda și la o audiere ale acestor înregistrări, având în vedere și stadiul procesual în care se află cauza, judecarea unei propuneri de arestare preventivă și nu soluționarea fondului.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, învederează instanței că în referatul cu propunere de arestare preventivă s-a strecurat o eroare în loc de 10 septembrie 2010 este 09 septembrie 2010.

*Tribunalul pune în discuție propunerea formulată privind luarea măsurii arestării preventive față de inculpații **Vîntu Sorin Ovidiu, Stoian Alexandru și Țurcan Octavian**.*

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că din procesul verbal întocmit la data de **02.12.2009** în baza dispozițiilor art.90- 91 din Codul de procedură penală s-a constatat că rezultă indicii temeinice că inculpații **Sorin Ovidiu Vîntu și Octavian Țurcan** săvârșesc infracțiunea de favorizarea infractorului prev. de art.264 din Codul penal, în sensul că ajută un infractor, respectiv pe condamnatul **Popa Nicolae**, să se sustragă de la executarea pedepsei definitive de 15 ani închisoare. Acest proces-verbal a fost redactat după ce s-a procedat la examinarea înscrisurilor - *acte de constatare și note* - referitoare la comunicațiile și imaginile înregistrate în legătură cu numiții Vîntu Sorin Ovidiu, Țurcan Octavian, Popa Nicolae, Popa Virgil și Căciulă Anca. Față de învinuții, Țurcan Octavian, Vîntu Sorin Ovidiu și Stoian Alexandru s-a dispus **începerea urmăririi penale pentru infracțiunile mai sus arătate**, reținându-se în fapt că, Vîntu Sorin Ovidiu a trimis sume de bani condamnatului Popa Nicolae pentru ca acesta să se sustragă de la executarea pedepsei de 15 ani închisoare aplicată prin Sentința Penală nr.423/20.03.2007a tribunalului București, pronunțată în dosar nr.24632/3/2006, rămasă definitivă prin Decizia Penală nr. 2098/2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, dosar în care la data de **23.07.2009** a fost emis mandatul european de arestare nr.32.

Urmărirea penală a stabilit că transmiterea sumelor de bani s-a realizat în baza dispozițiilor inculpatului Vîntu Sorin Ovidiu, prin transfer bancar, dintr-un cont deschis la o bancă cu sediul în Nicosia, Cipru, în contul unei societăți comerciale înregistrate în Indonezia la care condamnatul Popa Nicolae avea acces, cu ajutorul inculpatul Țurcan Octavian sau în numerar, prin intermediul

lui Popa Virgil fratele condamnatului, cu sprijinul învinuitului Stoian Alexandru.

Prin ordonanța din **7.12.2009**, prelungită succesiv până la data de **2.10.2010**, s-a luat față de inculpatul **Țurcan Octavian** măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara.

Prin ordonanța din **16.12.2009**, prelungită succesiv până la data de **11.09.2010** s-a luat față de învinuitul **Vîntu Sorin Ovidiu** măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara.

Prin ordonanța din **11.12.2009**, prelungită succesiv până la data de **06.10.2010** s-a luat față de învinuitul **Stoian Alexandru** măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara.

Prin ordonanța din data de 8 septembrie 2010 s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale : împotriva inculpatului Vîntu Sorin Ovidiu, pentru comiterea infracțiunii de favorizarea infractorului prev. de art.264 din Codul penal; împotriva inculpatului Țurcan Octavian, pentru comiterea infracțiunii de favorizarea infractorului prev. de art.264 din Codul penal și împotriva inculpatului Stoian Alexandru, pentru comiterea infracțiunii de complicitate la favorizarea infractorului prev. de art.26 din Codul penal rap. la art. 264 din Codul penal, constatând că inculpatul Vîntu Sorin Ovidiu alături de inculpații Țurcan Octavian și Stoian Alexandru, deși aflați sub puterea unor măsuri preventive care le-au limitat dreptul de liberă circulație și cunoscând învinuirile care le sunt aduse, au conceput și aplicat un circuit complicat de comunicare cu condamnatul Nicolae Popa pentru a putea să îngreuneze executarea pedepsei - „toate mesajele ajung foarte greu pentru că se comunică prin viu grai între cele două capitale” – în același sens a se vedea și hărțile relaționale ale traficului posturilor telefonice interceptate,

Trebuie avută în vedere notorietatea cazului FNI, acel sistem de acumulare a fondurilor bănești de la persoane fizice sau juridice, creat sub aparența unui fond deschis de investiții, care în final a generat un grav prejudiciu atât sistemului financiar-bancar din România cât și unui număr foarte mare de persoane fizice, și gradul de pericol social al infracțiunii comise de către inculpați, care fac parte din categoria infracțiunilor care împiedică înfăptuirea justiției. Probele obținute în cursul urmăririi penale după data de 23.08.2010 evidențiază schimbarea temeiurilor care au stat la baza luării măsurii preventive, astfel că în prezent subzistă temeiurile prevăzute de art.148 lit. f) din Codul de procedură penală, întrucât infracțiunea săvârșită de către inculpatul Țurcan Octavian prevede pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea sa în libertate prezintă pericol public, la data de 9.09.2010 s-a dispus prin ordonanță înlocuirea acestei măsuri preventive a obligării de a nu părăsi țara cu măsura preventivă a reținerii, astfel: pentru inculpatul **Țurcan Octavian** s-a dispus măsura reținerii pe o durată de 24 de ore, de la data de 09.09.2010, ora 17,05; pentru inculpatul **Vîntu Sorin Ovidiu** s-a dispus măsura reținerii pe o durată de 24 de ore, de la data de 09.09.2010, ora 11,40 și pentru inculpatul

Stoian Alexandru s-a dispus măsura reținerii pe o durată de 24 de ore, de la data de 09.09.2010, ora 13,15.

Analiza întregului material probator evidențiază faptul că în cauză sunt întrunite condițiile pentru a se solicita arestarea preventivă a inculpaților având în vedere: modalitatea concretă de săvârșire a favorizării infractorului, prin ajutorul material dat condamnatului Popa Nicolae de către coinculpați, coordonați de inculpatul Vîntu Sorin Ovidiu, în scopul dovedit, potrivit probelor administrate în cauză, de a zădărnici și îngreuna executarea pedepsei de 15 ani închisoare la care acesta a fost condamnat prin hotărâre judecătorească definitivă la data de **4.06.2009**.

Pentru executarea acestei hotărâri judecătorești s-a emis mandatul de urmărire internațională la data de 23.07.2009, în vederea extrădării condamnatului Popa Nicolae. Urmarea socialmente periculoasă produsă datorită activităților derulate de inculpați pentru zădărnicierea și îngreunarea executării pedepsei de către acest condamnat o reprezintă afectarea încrederii societății în autoritățile judiciare. Așadar, pericolul social al faptelor de favorizarea infractorului se răsfrânge asupra sistemului judiciar penal, care potrivit competențelor legale trebuie să asigure efectivitate actului de justiție. Efectivitatea actului de justiție este asigurată numai atunci când vinovatul, persoana vinovată de comiterea unei infracțiuni, execută pedeapsa stabilită prin hotărâre judecătorească definitivă. Zădărnicierea, îngreunarea executării pedepsei de 15 ani închisoare aplicată condamnatului Popa Nicolae are autoritate de lucru judecat, dincolo de orice dubiu, pentru că instanța de judecată a statuat că este vinovat.

Aceste fapte ale inculpaților dobândesc un grad de pericol care se accentuează întrucât, deși erau cercetați pentru favorizarea infractorului și se aflau sub obligațiile legale stabilite de organele judiciare încă din luna decembrie 2009, au continuat să desfășoare activități de sprijin material în favoarea condamnatului. Așadar, practic în paralel cu demersul desfășurat de autoritățile judiciare competente în scopul extrădării condamnatului POPA NICOLAE, inculpații desfășurau acțiuni de îngreunare a punerii în executare a unei hotărâri judecătorești definitive și executorii.

Continuarea sprijinirii condamnatului POPA NICOLAE, care a părăsit țara exact în perioada în care era cercetat în cauza FNI, acest fapt fiind de notoritate, prin îngreunarea procedurilor de punere în executare a hotărârii judecătorești. Faptul că activitățile de sprijinire a condamnatului POPA NICOLAE au fost continuate de inculpați, deși erau cercetați tocmai pentru această infracțiune, denotă o sfidare a legii și accentuează pericolozitatea.

Inculpații Vîntu Sorin Ovidiu și Țurcan Octavian au comis infracțiunea de favorizarea infractorului, prin ajutorarea materială a condamnatului Popa Nicolae pentru a zădărnici începerea executării pedepsei de 15 ani aplicată prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, în baza căreia a fost emis mandatul de urmărire internațională.

Analiza actelor probatorii ale cauzei demonstrează ca lăsarea în libertate a inculpaților ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică. Trebuie avută în vedere rezonanța acestor fapte îndreptate împotriva înfăptuirii justiției, la care se adaugă sentimentul de insecuritate creat în rândul colectivității. Acestea sunt elemente de natură a naște temerea că organele judiciare nu reacționează eficient împotriva unor persoane învinuite de săvârșirea unor infracțiuni de o gravitate deosebită.

Cercetarea în stare de libertate a celor acuzați că sprijină material și moral un condamnat definitiv la executarea unei pedepse de 15 ani închisoare, pentru comiterea unor infracțiuni ce au generat prejudicii imense sutelor de mii de victime devin circumstanțe ce ar putea încuraja și alte persoane să comită infracțiuni.

În plus, în cauză, inculpații sunt cercetați de mai multe luni pentru aceste fapte și li s-a aplicat măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara și cu toate acestea au continuat să acorde ajutor condamnatului.

Gravitatea și pericolozitatea crescută a faptelor este determinată și prin analiza mijloacelor pe care le-au folosit. Astfel, insistența infracțională este evidentă. Dacă până în luna decembrie 2009 au zădărnicit executarea pedepsei de către condamnatul Popa Nicolae, după arestarea acestuia, în ciuda măsurilor preventive aplicate au identificat metode și posibilități cât mai ascunse pentru a da aparența de respectare a măsurilor procesuale sub puterea căreia se aflau, dar și pentru a găsi nișele prin care să continue demersul ilegal.

Incontestabil, măsura privării de libertate reprezintă o măsură extremă, dar la fel de incontestabil este și faptul că infracțiunile reținute în sarcina inculpaților sunt de o gravitate extremă iar din actele cauzei rezultă că lăsarea lor în libertate ar avea urmări imediate și indirecte asupra ordinii publice.

Faptul că există indicii rezonabile că s-a comis infracțiunea de favorizare a infractorului, cu consecințe deosebit de grave prin urmări, respectiv prin asigurarea condițiilor pentru sustragerea de la executarea unei pedepse definitive de 15 ani închisoare a condamnatului Popa Nicolae generează o pericolozitate sporită. Protecția societății prin asigurarea efectivității unei hotărâri judecătorești este direct legată de stabilitatea sistemului judiciar.

Un sistem de justiție este format și din componenta executării pedepsei și este de interes public. Așa fiind activitățile de favorizare a unui infractor pentru ca acesta să nu răspundă în fața legii pun în pericol primordial încrederea populației în autoritățile judiciare și generează condiții propice pentru posibile manifestări infracționale.

Datorită acestui efect principal, și anume pericolul public, puterile coercitive ale organelor judiciare față de persoanele în raport cu care există motive plauzibile că au comis aceste fapte cu urmările menționate se lărgesc.

Noțiunea de motive plauzibile aparține Curții Europene și își are corespondent în legea română și anume în cerința de a exista indicii temeinice cu privire la săvârșirea unei infracțiuni.

În prezenta cauză probele administrate până în acest moment procesual creează, cu suficientă putere, rezonabilitatea comiterii infracțiunilor descrise anterior de către inculpați. Aceste fapte sunt de o gravitate ridicată și impun dispunerea măsurii arestării preventive.

Analizând datele rezultate din prezenta cauză se impune ca măsura arestării preventive din perspectiva art.5 lit.c din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 148 lit.f Cod procedură penală și 149¹ Cod procedură penală să fie dispusă.

Analizând dispozițiile art.148 lit.f Cod procedură penală prin aplicarea la cauză, luând în considerare gravitatea infracțiunilor în raport cu care există indicii rezonabile de a bănui că au fost comise de inculpați, trebuie luată în considerare gravitatea acestor infracțiuni așa cum rezultă din probele administrate până în prezent. Pentru ca o măsură de arestare să fie permisă trebuie să existe motive plauzibile de a se bănui că s-a săvârșit o infracțiune de către persoana în cauză este bănuită că a săvârșit o infracțiune și există motive serioase de a crede că cei față de care se solicită măsura arestării prezintă pericol concret pentru ordinea publică .

Astfel, prin acțiunile întreprinse în scopul zădărnirii și îngreunării executării pedepsei de 15 ani, inculpații au dovedit nu doar perseverență infracțională accentuată, dar și ignoranță față de sistemul de justiție. Astfel, deși cunoșteau că autoritățile române au efectuat cereri de comisii rogatorii și asistență judiciară, inculpații au acționat în scopul zădărnirii executării pedepsei. Au continuat și au stăruit în găsirea mijloacelor pentru îngreunarea executării pedepse , chiar și după ce condamnatul a fost arestat de autoritățile statului gazdă . În plus, au continuat să desfășoare aceste demersuri deși se aflau sub puterea unei măsuri preventive, dispuse tocmai ca urmare a faptului că existau indicii puternice în legătură cu favorizarea infractorului de către aceștia.

Gradul de complexitate al cauzei a crescut începând cu luna decembrie 2009, datorită modalităților pe care inculpații le-au identificat și pe care le-au complicat , în mod deliberat, după ce s-a dispus față de aceștia măsura obligării de a nu părăsi țara. Sunt relevante în acest sens aspectele referitoare la mijloacele pe care le-au folosit în favoarea condamnatului și care au presupus administrarea unui probatoriu vast, absolut necesar pentru a putea forma convingerea că sunt elemente pertinente, rezonabile și puternice care confirmă că inculpații au comis aceste infracțiuni .

În consecință solicită arestarea preventivă a inculpaților pe o perioadă de 29 de zile, începând cu data de 10.09.2010 până la 08.10.2010.

Apărătorul ales al inculpatului Vîntu Sorin Ovidiu, (av. Marian Nazat) avânt cuvântul, solicită respingerea propunerii de arestare preventivă și cercetarea acestuia în stare de libertate, pentru următoarele motive: instanța se află în fața unei sesizări nelegale, această propunere este formulată de către un organ incompetent material și sub aspectul nulității absolute art.197 alin.2 Cod procedură penală învederează următoarele.

Această cauză a fost înregistrată la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pe 27 noiembrie, în vol. I se află procesul – verbal întocmit de procurorul șef Marius Iacob, prin care se sesizează din oficiu cu privire la preținsele infracțiuni săvârșite de persoanele aflate azi în boxă. Pe 2 decembrie la ora 08,00, același procuror emite o ordonanță prin care își declină competența în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul București. Dosarul ajunge în timp record la ora 08 și puțin la Parchetul de pe lângă Tribunalul București, procurorul șef al Parchetului de pe lângă Tribunalul București, printr-o adresă nu se știe la ce oră este redactată înaintează dosarul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și propune să se analizeze preluarea dosarului tot de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. De asemenea arată că în aceeași zi la ora 10,00 același procuror șef de secție Marius Iacob, întocmește o notă prin care propune de data aceasta preluarea dosarului pentru efectuarea urmăririi penale. În mai puțin de 2 ore același procuror are opinii cu totul și cu totul diferite. Procurorul General prin rezoluția din aceeași zi dispune preluarea dosarului de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Parchetul General preia și procurorul general dispune ca urmărirea penală să fie efectuată chiar de procurorul șef al secției, dar o astfel de rezoluție emisă de procurorul general este nelegală, și este nelegală pentru că preluarea unui dosar de către un parchet ierarhic superior se face în anumite condiții strict prevăzute de lege, referindu-se strict la art.209 alin.4 și 4/1 Cod procedură penală, texte care au fost declarate neconstituționale, ceea ce este extrem de important. Dar pentru această preluare la momentul respectiv trebuia să existe acordul procurorului care efectuează urmărirea penală la Parchetul de pe lângă Tribunalul București, nu există un astfel de acord pentru că nu a existat timpul fizic pentru ca dosarul să plece de la Parchetul General să ajungă la Parchetul de pe lângă Tribunalul București, procurorul șef de la Parchetul de pe lângă Tribunalul București să-l repartizeze unui procuror din subordine, procurorul respectiv să întocmească un referat prin care să propună datorită unor împrejurări exprese enumerate la art.209 alin.4/1 Cod procedură penală și să-și dea acordul pentru preluarea dosarului, acestea fiind condițiile nelegale de preluarea dosarului de către Parchetul General și mergând mai departe în care are loc sesizarea Tribunalului cu cererea de propunere de arestare preventivă.

De asemenea tot în aceeași zi 02 decembrie la ora 10,00, deci după 2 ore, de la momentul în care procurorul șef își declinase competența, constată că are și indicii temeinice pentru începerea urmăririi penale și emite rezoluție și dispune începerea urmăririi penale. Plecând de la această începere a urmăririi penale, tot atunci procurorul ia față de inculpat măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara și din decembrie până în septembrie a tot prelungit-o și a constatat că în decursul acestor 10 luni că inculpatul nu a încălcat nici una din interdicții care fusese luate pentru acesta și a considerat că în toată această lungă perioadă că procesul poate avea loc în cele mai bune condiții cu inculpatul în stare de

libertate, însă desigur cu restricționarea dreptului de deplasare, de mișcare, este un aspect extrem de important.

De asemenea mai arată că azi deși inculpatul nu fusese citat la parchet are loc acea descindere la locuința acestuia, și nu se știe care a fost temeiul pentru care a fost adus inculpatul la parchet, nu a fost emis un mandat de aducere, nu există un astfel de mandat, însă a fost luat cu forța și adus la Parchetul General, acestea fiind condițiile în care inculpatul a fost prezent la Parchetul General. Totodată mai solicită să se aibă în vedere faptul că deși la dosar în vol.I a fost formulată cerere încă din luna decembrie pentru a fi încunoștințat de orice act de urmărire penală pentru a participa în temeiul art.172 Cod procedură penală, pentru activitățile de astăzi nu a fost anunțat, nu a putut participa nici la perchezițiile care au avut loc în cursul dimineții, aceasta fiind o nouă încălcare flagrantă a dreptului la apărare. Mai mult, deși s-au efectuat percheziții la domiciliile celorlalți inculpați și a unui martor Luca, nici în legătură cu aceste activități nu a fost încunoștințat așa cum a solicitat.

Apărătorul a mai arătat că s-a pus în mișcare acțiunea penală, ocazie cu care inculpatul este audiat, și există declarația luată în jurul orei 11,30, în care inculpatul se prevalează în continuare la dreptul la tăcere, după care se emite ordonanța de înlocuire a măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara cu măsura preventivă a reținerii, deși era obligat de disp. art.143 Cod procedură penală text imperativ să-l audieze pe inculpat în vederea reținerii, procurorul încalcă și acest text consfințit de lege, după care se emite ordonanța fără audieri, dar șirul încălcărilor dreptului la apărare și a normelor de procedură penală nu se oprește aici, pentru că procurorul sesizează apoi instanța de judecată căreia îi solicită să ia măsura arestării preventive. De asemenea mai arată că procurorul nu sesizează că art.146 Cod procedură penală instituie aceeași obligație că sesizarea instanței cu măsura arestării preventive se face numai după audierea inculpatului, este evident că ne aflăm în fața unei sesizări nelegale cu această cerere pentru că sunt încălcate două texte imperative, texte care sunt destul de importante care garantează dreptul la apărare, pentru că din acest motiv legiuitorul a introdus această normă și a dat posibilitatea inculpatului să se apere printr-o declarație în cursul căreia să-și expună punctul de vedere cu privire la acuzația adusă. Acest drept la apărare este încălcat flagrant, astfel încât din acest punct de vedere ar fi o nelegalitate crasă la fel ca cererea de arestare preventivă.

O altă critică care se circumscrie aceleiași condiții de nulitate absolută, inculpatul se află în prezența unei rețineri intervenite după ce obligarea de a nu părăsi țara a fost înlocuită și aici legiuitorul a intervenit prin art.139 cod procedură penală, care expune în mod precis și clar procedura care trebuie urmată în cazul unei astfel de înlocuiri. În situația în care măsura este luată de organul de cercetare penală acest organ sesizează procurorul în supravegherea căruia se află prin care solicită înlocuirea măsurii cu arestarea preventivă în condițiile strict prevăzute de lege.

Pe fondul cererii de arestare preventivă, arată că, pentru a se emite un mandat de arestare trebuie îndeplinite condițiile disp. art.136 , art.143, 146 și art.148 lit.f Cod procedură penală. De asemenea mai arată că înainte de acestea trebuie avute în vedere că o înlocuire trebuie să aibă în vedere niște motive extrem de puternice, această trebuie întemeiată pe alte motive decât pe cele care au fost avute în vedere până acum. Apărătorul mai arată că din momentul începerii urmăririi penale și luării măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara și până la 09.09.2010 nu a intervenit nimic care să justifice înlocuirea acestei măsuri. În toată această perioadă organele de urmărire penală au administrat toate actele de urmărire penală pe care le-au considerat de cuviință fără a fi stânjenite de starea de libertate a inculpatului. Din referat nu rezultă care sunt acele sunt acele împrejurări noi care au schimbat au schimbat radical optica parchetului, astfel încât să se propună arestarea preventivă a inculpatului.

De asemenea apărătorul a mai arătat, că pericolul care l-ar reprezenta ar rezulta și din ordonanțele care au fost dispuse și prelungite. În acele ordonanțe care se repetă parchetul susține că există date din care să rezulte că inculpatul ar zădărnici aflarea adevărului și pericolul pe care l-ar reprezenta impun luarea acestei măsuri, dar astăzi nu se mai face vorbire niciunde despre aceste încercări de zădărnici de aflarea adevărului. Azi se propune numai pentru art.148 lit.f Cod procedură penală, inculpatul fiind același ca și acum 9 luni, în datele personale ale inculpatului nu a intervenit nimic nou care să demonstreze o astfel de pericolozitate, de altfel în speță nu a intervenit nimic nou care să schimbe datele problemei și care să facă necesar astăzi propunerea de arestare.

Totodată a mai arătat că urmărirea penală este începută în 02 decembrie, în toată această perioadă inculpatul nu a încercat să se sustragă de la urmărirea penală, iar procesul s-a desfășurat în cele mai bune condiții. Cele două riscuri a desfășurării actului penal nu au existat de la începerea urmăririi penale, procesul se poate desfășura în cele mai bune condiții cu inculpatul în stare de libertate, arestarea nu poate fi luată decât dacă sunt îndeplinite aceste condiții. Inculpatul este o persoană cu o bună reputație în societate, are o situație familială stabilă, este un om față de care măsura arestării preventive ar fi una extrem de excesivă și nu ar avea acoperire în condiția prevăzută de art.136 Cod procedură penală, măsura arestării preventive este una excesivă și această măsură nu poate interveni decât acolo unde alte măsuri nu pot atinge scopul procesului penal ca acest proces să se desfășoare în cele mai bune condiții, parchetul a considerat timp de 10 luni se poate desfășura cu inculpatul în stare de libertate.

Cu privire la indicii temeinice arată că este o analiză extrem de importantă care a fost antamată la început, parchetul invocă o serie de convorbiri telefonice purtate înainte de începerea urmăririi penale și se face referire la o autorizație a Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu se știe în ce temei a fost dată această autorizație. De asemenea solicită ca așa zisele probe, acele înregistrări să fie înlăturate și să se aibă în vedere doar probele administrate legal, aceste înregistrări sunt nelegale. După începerea urmăririi penale se efectuează

înregistrări în baza art.91/1 Cod procedură penală de către Tribunalul București, Tribunalul nu avea competență de a soluționa aceste cereri, întrucât cauza principală era de înșelăciune și obiectul atrăgea altă competență. Este irelevantă modalitatea de săvârșire a infracțiunii de favorizare.

Totodată apărătorul a mai arătat că celelalte probe din dosar sunt neconcludente, sunt niște declarații care nu spun nimic despre vreo pretinsă activitate infracțională a inculpatului, așadar la dosarul cauzei nu sunt indicii și nici probe care să fundamenteze o presupunere rezonabilă că inculpatul ar fi săvârșit infracțiunea de favorizare a infractorului. Există o declarație a condamnatului Popa Nicolae, care a fost administrat prin comisie rogatorie, care este favorabilă inculpatului, care spune că nu a fost ajutat de inculpat.

Cu privire la art.148 lit.f Cod procedură publică, arată că lăsarea în libertate a inculpatului nu ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică, având în vedere și limitele de pedeapsă ale infracțiunii de la 3 luni la 7 ani. De asemenea mai arată că inculpatul are o activitate publică, pentru că se adresează prin mas media publicului și o astfel de măsură excesivă ar pune pe gânduri societatea.

În consecință solicită respingerea propunerii de arestare preventivă și cercetarea acestuia în stare de libertate, având în vedere datele personale ale inculpatului, și având în vedere că și parchetul a considerat aproape un an de zile că nu prezintă pericol pentru ordinea publică, iar parchetul nu a produs date din care să rezulte că lăsarea în libertate ar prezenta un pericol pentru ordinea publică.

Apărătorul ales al inculpatului Turcan Octavian, (av. Enescu Victor), având cuvântul, solicită respingerea cererii de arestare preventivă formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și subscrisă la concluziile puse de domnul avocat Marian Nazat, arătând că nu știe dacă se află la dosar memoriul pe care l-au depus cu privire la competența procurorului de caz și la problema declinării și apoi a investirii Parchetului General cu această cauză. De asemenea arată că a formulat o plângere cu privire la aspectele arătate mai sus în baza art.278 Cod procedură penală în luna martie. Apărătorul a mai învederat că în ultimele 3 luni de zile s-a obținut de trei ori revocarea măsurii obligării de a nu părăsi țara în fața Tribunalului București și este adevărat că în fața Curții de Apel București au fost admise recursurile parchetului, însă subliniază faptul că de 07 septembrie și până în prezent nu au existat elemente noi pe care parchetul să le aducă și cu care să se consolideze acuzarea adusă față de inculpat.

De asemenea a mai arătat că nu sunt îndeplinite condițiile prev. de art.143 Cod procedură penală în ceea ce privește săvârșirea infracțiunii de favorizare a infractorului. Răspunsul primit prin comisie rogatorie în luna august rezultă fără echivoc faptul că inculpatul nu l-a cunoscut pe condamnatul Nicolae Popa și niciodată nu au avut vreun fel de relații, considerând că această împrejurare a fost esențială pentru a se stabili dacă inculpatul a săvârșit sau nu infracțiunea de favorizare a infractorului.

Pe parcursul urmăririi penale, de la momentul la care i s-a adus la cunoștință învinuirea, inculpatului i s-au admis plângerile împotriva ordonanțelor de a nu părăsi țara enunțate mai devreme, precizând că i-a fost încălcat grav dreptul la apărare, instanța de fond, respectiv Tribunalul București Secția a-II-a la acel moment a reținut faptul că procurorul de caz i-a îngădit dreptul la apărare în aceea că nu i-a adus la cunoștință învinuirea și i-au ascuns mijloace de probă. Mai arată că recursul parchetului a fost admis ca urma a desecretizării a unei note SRI în fața instanței de recurs când a fost schimbată și competența completului. La dosarul de urmărire penală a fost depusă lista de ședință din ziua respectivă, completul care trebuia să soluționeze acea cerere și decizia prin care practic a fost soluționată cauza.

De asemenea mai arată că măsura obligării de a nu părăsi țara a fost luată practic de inculpat în principal că acesta ar dori să se sustragă de la urmărirea penală, împrejurarea reținută de organul de cercetare penală a fost aceea că pe data de 07 decembrie inculpatul a fost depistat în aeroportul Otopeni, unde împreună cu fiica sa urma să se ducă la Londra. Azi s-a constatat că și inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu avea cunoștință de faptul că fiica inculpatului Țurcanu Octavian a fost admisă la facultatea Lonkbridge, iar pe data de 07 decembrie urma să o însoțească pe aceasta, tocmai pentru a face demersurile pentru a înscrie pe aceasta la facultate. Biletele de avion erau cumpărate cu mult înainte de începerea urmăririi penale, erau bilete dus – întors, iar conform legislației din Anglia majoratul este considerat de la vârsta de 21 de ani și nu de la 18 ani cum este în România, deci era necesar ca la momentul înscrierii la facultate. Măsura obligării de a nu părăsi țara nu exista la momentul când inculpatul se afla pe aeroport, acesta a fost luat și condus la sediul parchetului general și în prezenta avocatului i s-a adus la cunoștință învinuirea și faptul că împotriva lui se ia din acel moment măsura obligării de a nu părăsi țara. Deci la momentul când acesta se afla pe aeroport nu avea cunoștință că s-a început urmărirea penală, deci nu putea să fie învinuit că urmărește să se sustragă urmăririi penale, deci nu avea cunoștință de acest proces penal.

De asemenea apărătorul a mai arătat că în data de 06 martie încetase de drept măsura obligării de a nu părăsi țara, pe data de 09 martie în calitate de avocat al inculpatului s-a prezentat la parchet a depus o cerere și a încunoștințat parchetul despre aceste măsuri solicitând expres să comunice dacă în perioada imediat următoare se impune sau nu ca inculpatul să rămână prezent în București sau poate să se deplaseze în afara țării să își rezolve problemele personale. Acest lucru s-a întâmplat în cursul dimineții pe data de 9 martie la ora 09,30, iar la ora 12,00 în aceeași zi la biroul avocatului a venit ordonanța de prelungire retroactiv din data de 6 martie în continuare, precizând că în perioada de 6 martie – 9 martie inculpatului nu i s-a adus la cunoștință că a fost prelungită ordonanța măsurii obligării de a nu părăsi țara, faptul că acesta s-a adresat procurorului de caz și i-a adus la cunoștință toate aceste împrejurări, demonstrează faptul că inculpatul a avut și are o atitudine corectă față de acest

proces penal că dorește să se soluționeze în cele mai bune condiții și că dorește să își dovedească nevinovăția și că este exclusă varianta ca acesta să se sustragă urmăririi penale.

Referitor la circumstanțele personale ale inculpatului, lăsarea în libertate a inculpatului la acest moment nu prezintă un pericol concret pentru ordinea publică, situația profesională a acestuia, situația materială a acestuia, atitudinea procesuală avută până în acest moment nu justifică sub nici o formă luarea acestei măsuri de arestare preventivă, conform art.143 Cod procedură penală nu există indicii temeinice din care să nască supoziția că acesta a săvârșit infracțiunea de favorizare a infractorului, în condițiile în care nu s-a făcut nici o dată dovada că acesta la cunoscut sau că la ajutat direct sau indirect pe Nicolae Popa. Sunt date la dosar din luna decembrie, dar despre care inculpatul nu a luat la cunoștință, nu sunt elemente noi și nu se știe de ce acum procurorul a înțeles să solicite luarea măsurii arestării preventive, în condițiile în care cel puțin față de inculpat nu s-au schimbat temeiurile sub nici o formă, deci nu a apărut nici măcar un singur mijloc de probă suplimentar care să dovedească că acesta s-ar fi sustras urmăririi penale sau că ar fi încercat zădărnicierea aflării adevărului și nu se poate susține față de inculpat că lăsarea acestuia în stare de libertate ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică.

În consecință pentru motivele arătate mai sus solicită respingerea propunerii de arestare preventivă, având în vedere că nu sunt îndeplinite condițiile prev. de art.148 lit.f Cod procedură penală, respectiv că lăsarea în libertate a inculpatului nu prezintă pericol concret pentru ordinea publică coroborat și cu art.143 Cod procedură penală și nu există indicii temeinice că acesta a săvârșit infracțiunea pentru care este cercetat de favorizare a infractorului cu referire la latura subiectivă a infracțiunii, și sigur având în vedere și disp. art.136 alin.8 Cod procedură penală, având în vedere dacă este posibil menținerea măsurii obligării de a nu părăsi țara sau localitatea până la finalizarea acestui proces penal.

Depune concluzii scrise la dosar.

Apărătorul ales al inculpatului Stoian Alexandru, (av. Moroianu Gheorghe), având cuvântul, solicită respingerea propunerii de arestare preventivă și cercetarea inculpatului în stare de libertate. De asemenea mai arată că se realizează concluziilor puse de domnul avocat Marian Nazat. Apărătorul a mai arătat că inculpatul are măsura obligării de a nu părăsi țara de 10 luni, iar ceea ce se solicită azi de parchet nu se justifică. În momentul în care s-a dispus măsura obligării de a nu părăsi țara, între alte măsuri i s-a spus să nu i-a legătura cu inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu, comunicându-i procurorului că inculpatul își câștigă existența din salariu de șofer al inculpatului Vîntu, procurorul revocând aceasta, spunând că poate să își continue activitatea.

Totodată a mai arătat că de la data de când s-a luat măsura obligării de a nu părăsi țara și ceea ce se solicită azi, temeiurile nu s-au schimbat sub nici o formă. Condamnatul Popa a fost arestat din luna septembrie 2009, în acest sens inculpatul nu putea să împiedice condamnarea acestuia, având în vedere că din

pedeapsă se scade și arestul din străinătate, nu avea cum să zădărnicească, întrucât condamnatul Popa se afla deja în executare.

De asemenea mai arată că inculpatul are în întreținere un copil în vârstă de 11 luni. Măsura care s-a instituit din decembrie 2009 a fost respectată cu sfințenie, iar măsura solicitată azi de procuror nu se justifică.

Depune acte în circumstanțiere.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul în replică, arată că procurorul de la Parchetul General nu a avut opinie diferită, având în vedere că s-a sesizat din oficiu că nu este competent, a declinat competența către Parchetul de pe lângă Tribunalul București, conform art.209 Cod procedură penală, procurorul ierarhic al Parchetului de pe lângă Tribunalul București a făcut o cerere prin care solicită preluarea cauzei, având în vedere complexitatea acestui dosar, prin decizia de neconstituționalitate 1014, a fost înlăturată această teză finală tocmai pentru care se spunea cu acordul procurorului.

Începerea urmăririi penale este luată cu îndeplinirea dispozițiilor legale, probele au fost avute în vedere și au intervenit după data la care s-a depus la dosar după comisie rogatorie și respectiv informațiile bancare din Cipru, ordonanțele de obligare de a nu părăsi țara au fost date cu respectarea dispozițiilor legale conf. art.143 Cod procedură penală, care au fost atacate cu plângeri. S-a avut în vedere după ce au fost depuse comisiile rogatorii și actele bancare din Cipru că a intervenit împrejurarea prev. de art.148 lit.f Cod procedură penală, iar din data de 25.08.2010 s-a semnat decretul privind începerea procedurii de extrădare a condamnatului Popa Nicolae. De asemenea solicită să se aibă în vedere că reținerea nu poate fi luată de instanță, că procurorul poate schimba o măsură pe care a dispus-o cu orice altă măsură prevăzută de art.136 Cod procedură penală cu excepția aceleia privind arestarea.

Cu privire la interceptări arată că acestea au fost date cu respectarea dispozițiilor legale în baza art.91/1 alin1 Cod procedură penală.

Apărătorul ales al inculpatului Vîntu Sorin Ovidiu, (av. Marian Nazat) avânt cuvântul în replică, arată că dacă sunt indicii că se pregătește sau se săvârșește o infracțiune, deci pentru viitor nu pentru trecut, ori parchetul consideră că infracțiunea era deja săvârșită

Apărătorul ales al inculpatului Țurcan Octavian, (av. Enescu Victor), avânt cuvântul în replică, arată că nu s-au schimbat cu nimic temeiurile nici după ce s-au trimis comisiile rogatorii din Indonezia.

Inculpatul Vîntu Sorin Ovidiu, având ultimul cuvânt, arată că inculpatul Țurcan îi este un foarte bun prieten, care proceda la mii de plăți, inculpatul Stoian îi este șofer, asistent, care proceda la executarea dispozițiilor de serviciu, motiv pentru care solicită să se ia față de el măsura și lăsarea celorlalți doi inculpați în libertate.

Inculpatul Țurcanu Octavian, având ultimul cuvânt, arată că se raliază concluziilor puse de apărătorul său.

Inculpatul Stoian Alexandru, având ultimul cuvânt, arată că nu este decât un simplu șofer.

În baza ansamblului actelor și lucrărilor existente la dosarul cauzei precum și a concluziilor formulate, Tribunalul reține cauza în pronunțare.

JUDECĂTORUL

Deliberând asupra propunerii privind luarea măsurii arestării preventive față de inculpații **Vîntu Sorin Ovidiu, Țurcan Octavian și Stoian Alexandru**, constată următoarele :

Prin propunerea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 09.09.2010, Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică a solicitat să se dispună arestarea preventivă față de inculpații **Vîntu Sorin Ovidiu, Țurcan Octavian și Stoian Alexandru**, pe o perioadă de 29 de zile de la data de 10.09.2010, până la data de 09.10.2010, inclusiv.

În susținerea propunerii, s-a arătat că:

Inculpatul **VÎNTU SORIN OVIDIU** alături de inculpații **ȚURCAN OCTAVIAN** și **STOIAN ALEXANDRU**, deși aflați sub puterea unor măsuri preventive care le-au limitat dreptul de liberă circulație și cunoscând învinuirile care le sunt aduse, au conceput și aplicat un circuit complicat de comunicare cu condamnatul **NICOLAE POPA** pentru a putea să îngreuneze executarea pedepsei.

Având în vedere notorietatea cazului FNI, acel sistem de acumulare a fondurilor bănești de la persoane fizice sau juridice, creat sub aparența unui fond deschis de investiții, care în final a generat un grav prejudiciu atât sistemului financiar-bancar din România cât și unui număr foarte mare de persoane fizice, în raport și de gradul de pericol social al infracțiunii comise de către inculpați, care fac parte din categoria infracțiunilor care împiedică înfăptuirea justiției, întrucât probele obținute în cursul urmăririi penale după data de 23.08.2010 evidențiază schimbarea temeiurilor care au stat la baza luării măsurii preventive, astfel că în prezent subzistă temeiurile prevăzute de art.148 lit. f) din Codul de procedură penală, întrucât infracțiunea săvârșită de către inculpatul **ȚURCAN OCTAVIAN** prevede pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea sa în libertate prezintă pericol public, la data de 9.09.2010 s-a dispus prin ordonanță înlocuirea acestei măsuri preventive a obligării de a nu părăsi țara cu măsura preventivă a reținerii , astfel:

- pentru inculpatul **ȚURCAN OCTAVIAN** s-a dispus măsura reținerii pe o durată de 24 de ore, de la data de 09.09.2010, ora 17,05
- pentru inculpatul **VÎNTU SORIN OVIDIU** s-a dispus măsura reținerii pe o durată de 24 de ore, de la data de 09.09.2010, ora 11,40
- pentru inculpatul **STOIAN ALEXANDRU** s-a dispus măsura reținerii pe o durată de 24 de ore, de la data de 09.09.2010, ora 13,15

Arată în referatul parchetului că în cauză sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 148 lit. f c.p.p. avându-se în vedere:

- modalitatea concretă de săvârșire a favorizării infractorului , prin ajutorul material dat condamnatului POPA NICOLAE de către coinculpați, coordonați de inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU, în scopul dovedit, potrivit probelor administrate în cauză, de a **zădărnici și îngreuna** executarea pedepsei de 15 ani închisoare la care acesta a fost condamnat prin hotărâre judecătorească definitivă la data de **4.06.2009**, (*prin aceeași decizie inculpatul Vântu Sorin Ovidiu a fost achitat definitiv iar Vlas Ioana Maria a fost condamnată la pedeapsa de 10 ani închisoare*) . Pentru executarea acestei hotărâri judecătorești s-a emis mandatul de urmărire internațională la data de **23.07.2009**, în vederea extrădării condamnatului POPA NICOLAE .

- urmarea socialmente periculoasă produsă datorită activităților derulate de inculpați pentru zădărnicierea și îngreunarea executării pedepsei de către acest condamnat o reprezintă afectarea încrederii societății în autoritățile judiciare. Așadar, pericolul social al faptelor de favorizarea infractorului se răsfrânge asupra sistemului judiciar penal, care potrivit competențelor legale trebuie să asigure efectivitate actului de justiție. Efectivitatea actului de justiție este asigură numai atunci când vinovatul (*persoana vinovată de comiterea unei infracțiuni*) execută pedeapsa stabilită prin hotărâre judecătorească definitivă.

Se arată că aceste fapte ale inculpaților dobândesc un grad de pericol care se accentuează întrucât, deși erau cercetați pentru favorizarea infractorului și se aflau sub obligațiile legale stabilite de organele judiciare încă din luna decembrie 2009, au continuat să desfășoare activități de sprijin material în favoarea condamnatului. Așadar, practic în paralel cu demersul desfășurat de autoritățile judiciare competente în scopul extrădării condamnatului POPA NICOLAE, inculpații desfășurau acțiuni de îngreunare a punerii în executare a unei hotărâri judecătorești definitive și executorii.

- continuarea sprijinirii condamnatului POPA NICOLAE, care a părăsit țara exact în perioada în care era cercetat în cauza FNI (*acest fapt fiind de notoritate*) prin îngreunarea procedurilor de punere în executare a hotărârii judecătorești. Faptul că activitățile de sprijinire a condamnatului POPA NICOLAE au fost continuate de inculpați , deși erau cercetați tocmai pentru această infracțiune , denotă o sfidare a legii și accentuează periculozitatea .

- scopul final urmărit de coinculpați și anume evitarea unei eventuale trageri la răspundere penală în legătură cu faptele pentru care a fost condamnat Popa Nicolae.

- factorii de natură socială rezultați din infracțiunea gravă pentru care a fost condamnat Popa Nicolae și care a cauzat prejudicii grave sistemului financiar – bancar din România și la sute de mii de oameni, prejudiciul fiind de ordinul miilor de miliarde, fapte notorii, cunoscute în spațiul public drept „cazurile FNI și FNA,,.

Sub aspectul situației de fapt, se reține în referatul privind propunerea de arestare preventivă că, prin decizia penală nr.2098 din 4.06.2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Popa Nicolae a fost condamnat la pedeapsa de 15 ani închisoare pentru infracțiunile comise în calitate sa de director general al GELSOR SA și director executiv al SC SOV INVEST SA, societăți de administrare ale unor fonduri de investiții și acumulare financiară la care dețineau unități de fond circa 300.000 de cetățeni români.

În această cauză, Popa Nicolae a emis în mod fictiv un număr de 1.683.498 unități de fond, în valoare totală de 112.289.316.546 lei (aproximativ 7 milioane USD) fără să fie depusă valoarea acestora, unități de fond pe care ulterior le-a răscumpărat la valoarea de piață fictiv crescută de 137.403.330.106 lei (aproximativ 8,8 milioane USD), prejudiciind fondul și săvârșind astfel infracțiunea pentru care a fost condamnat definitiv.

La data de 18.09.1998, Societatea de valori mobiliare GELSOR SA, avându-l director general pe Popa Nicolae și-a însușit un număr de 65.359 acțiuni emise de SC INDUSTRIAL EXPORT SA la o valoare contabilă de 25.376 lei/acțiune, aflate în administrarea societății pe care o conducea și care aparțineau SC SOV INVEST SA. Acțiunile au fost transferate unui apropiat, ce le-a valorificat prin vânzarea către Banca Agricolă la un preț supraevaluat de 765.000 lei/acțiune, de aproximativ 30 ori mai mare decât valoarea reală, producând instituției bancare un prejudiciu de 50 miliarde lei (aproximativ 3 milioane USD).

La data de **24.02.2002** Inspectoratul General al Poliției Române a dispus măsura urmăririi cu privire la numitul Popa Nicolae, deoarece se sustrăgea mandatului de arestare preventivă emis în anul 2000 în dosarul SC SOV INVEST SA – Fondul Național de Investiții.

După soluționarea cauzei și condamnarea sa la pedeapsa de 15 ani închisoare, prin hotărâre judecătorească definitivă și executorie, la data de **23.07.2009** s-a emis mandatul de urmărire internațională în vederea extrădării condamnatului Popa Nicolae.

Potrivit datelor oficiale la data de 02 decembrie 2009, autoritățile polițienești internaționale (INTERPOL) îndrituite să pună în aplicare mandatul european de arestare emis pe numele condamnatului POPA NICOLAE au reușit arestarea acestuia la Jakarta - Republica Indonezia.

Se reține că, referitor la faptele de favorizarea infractorului prin zădărnicierea executării pedepsei de către condamnatul POPA NICOLAE date obținute au stabilit că inculpații VÎNTU SORIN OVIDIU și ȚURCAN OCTAVIAN au comis infracțiunea de favorizarea infractorului, prin ajutorarea materială a condamnatului Popa Nicolae pentru a zădărnici începerea executării pedepsei de 15 ani aplicată prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, în baza căreia a fost emis mandatul de urmărire internațională.

Astfel, din probele administrate în cauză a rezultat că, la începutul lunii octombrie 2009, la solicitarea condamnatului POPA NICOLAE, care se afla în Indonezia, inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU a dispus transferul sumei de 50.000 de euro într-un cont bancar din Indonezia, la care condamnatul avea acces, pentru ca acesta, cu ajutorul banilor să întreprindă demersurile necesare zădărnirii executării pedepsei ce i-a fost aplicată. Suma de bani îi era necesară condamnatului POPA NICOLAE în primul rând pentru a putea să-și „*asigure posibilitățile*”, de a nu fi descoperit de autoritățile polițienești internaționale (INTERPOL) îndrituite să pună în aplicare mandatul european de arestare emis pe numele său, dar și pentru întreținerea sa. Această operațiune a fost intermediată de către inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU împreună cu inculpatul ȚURCAN OCTAVIAN și a fost finalizată la începutul lunii noiembrie 2009.

La 11 noiembrie 2009, în același scop al ajutării condamnatului POPA NICOLAE și al împiedicării executării pedepsei de către acesta, din dispoziția inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU - fratelui condamnatului, numitului Popa Virgil – i-a fost predată suma de 20.000 euro, ce urma să-i parvină lui POPA NICOLAE prin intermediul părinților săi, ce urmau să plece în vizită la acesta în Indonezia.

La data de 9.10.2009 condamnatul POPA NICOLAE, aflat în Indonezia a purtat o convorbire telefonică cu inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU. Cu acel prilej, practic, au purtat negocieri referitoare la o anuală de 200.000 euro, care îi este necesară primului pentru a rămâne în această țară și a putea plăti diverse servicii de care avea nevoie în Indonezia, ca să nu fie descoperit de autoritățile polițienești internaționale, de maximă urgență fiind suma de 43.000 euro. În contextul acelei discuții, inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU îi confirmă că-i va trimite banii și că această situație se rezolvă, probă clarificatoare asupra contextului prezentat fiind discuția dintre cei doi.

Pe fondul acestei promisiuni de ajutor pentru zădărnicierea executării pedepsei inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU inițiază și derulează demersuri pentru transferul banilor solicitați și își manifestă preocuparea pentru ca banii să ajungă la Popa Nicolae. În aceste activități au fost implicați inculpații VÎNTU SORIN OVIDIU și Țurcanu Octavian. S-a convenit ca transferul să se realizeze din contul bancar al unei societăți comerciale înregistrate în **Cipru**, controlate de inculpatul Vântu Sorin Ovidiu, în contul bancar al unei societăți comerciale înregistrate în **Indonezia**. Alegerea acestei modalități de operare nu a fost întâmplătoare, ci a fost determinată de cunoașterea de către inculpați a regimului sub care funcționează societățile bancare comerciale din cele două țări și în acest context a dificultăților pe care le-ar întâmpina organele judiciare în obținerea de informații oficiale.

Potrivit probelor obținute la data de 23.08.2010 s-a stabilit cu certitudine că transmiterea sumelor de bani s-a realizat în baza dispozițiilor inculpatului

SORIN OVIDIU VÎNTU, prin contribuția inculpatul OCTAVIAN ȚURCAN, prin transfer bancar, din contul COMAC LIMITED Nicosia deschis la banca MARFIN POPULAR BANK PUBLIC CO LTD Cipru, în contul societăți comerciale PT CAASCORM INTERNATIONAL TRADING înregistrate în Indonezia deschis la BANK CENTRAL ASIA, SUCURSALA KUTA, BALI, INDONESIA la care condamnatul POPA NICOLAE are acces.

Se arată în continuare că, referitor la faptele de favorizarea infractorului prin **îngreunarea executării pedepsei** de către condamnatul POPA NICOLAE datele obținute au stabilit că:

Din întreg ansamblul cauzei a rezultat că la data de 02.12.2009, autoritățile indoneziene l-au reținut la Jakarta pe Nicolae Popa, pe numele căruia, fusese emis un mandat de urmărire internațională.

Din informarea nr 5260/7.01.2010 întocmită de Inspectoratul General al Poliției Române, la care se află anexată corespondența electronică a autorităților polițienești INTERPOL a rezultat că la data de 2.12.2009 condamnatul POPA NICOLAE a fost arestat la Jakarta. Se precizează că la data de 15.12.2009 a fost primită cererea de extrădare formulată de autoritățile din România, așa încât arestul va fi extins.

În raport cu stadiul procedurilor de extrădare, rezultă că la data de 2.09.2010 autoritățile din România au fost încunoștințate despre faptul că președintele indonezian a aprobat la data de 25.08.2010 decretul privind începerea procedurii de extrădare a condamnatului POPA NICOLAE

S-au dispus în același timp în cauza prezentă instrumentată de procurori măsuri preventive față de cei trei inculpați respectiv obligarea de a nu părăsi țara, prin ordonanța din 7.12.2009 față de inculpatul ȚURCAN OCTAVIAN, prin ordonanța din 16.12.2009 față de inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU și prin ordonanța din 11.12.2009 față de inculpatul STOIAN ALEXANDRU.

Potrivit probatoriului administrat în cauză s-a confirmat că și după data de 02 decembrie 2009, când autoritățile polițienești internaționale (INTERPOL) au reușit arestarea acestuia la Jakarta - Republica Indonezia, inculpații VÎNTU SORIN OVIDIU, ȚURCAN OCTAVIAN și STOIAN ALEXANDRU au continuat în mod direct și indirect să **îngreuneze** procedurile legale de extrădare desfășurate de către autoritățile judiciare indoneziene ca urmare a solicitării de extrădare formulată de către Ministerul de Justiție din România. În acest sens, pentru ca POPA NICOLAE să nu execute din pedeapsa de 15 ani un interval prea mare de timp în arestul autorităților indoneziene sau în cazul în care nu se putea obține acest rezultat, momentul extrădării sale în România să fie amânat cât mai mult cu putință, inculpații VÎNTU SORIN OVIDIU, ȚURCAN OCTAVIAN și STOIAN ALEXANDRU au derulat o serie de demersuri și acțiuni. Acestea au fost concretizate în sprijin material și moral acordat condamnatului atât personal, cât și prin intermediul fratelui său Popa Virgil, care s-a deplasat în acest scop la Jakarta - Republica Indonezia. Evoluția demersurilor din Indonezia după reținerea condamnatului Popa Nicolae și

variantele de îngreunare a extrădării în România au devenit parte a unor activități comise de către inculpații Vântu Ovidiu Sorin, Stoian Alexandru și Țurcan Octavian în diferite forme de participare penală, dar avându-l ca decident pe inculpatul Vântu Ovidiu Sorin.

Astfel, odată cu cercetările efectuate în această cauză penală , precum și de la data dispunerii măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara, pe tot parcursul perioadei de timp de după decembrie 2009, inculpatul Vântu Sorin Ovidiu este concentrat în acțiunile sale pe **două paliere**.

Un **prim palier** al interesului l-a reprezentat evoluția cercetărilor efectuate în acest dosar de către procurori și stadiul audierilor la parchet a inculpaților STOIAN și ȚURCAN și, al **doilea palier** era cel referitor la stadiul demersurilor din Indonezia efectuate în favoarea condamnatului Popa Nicolae cu scopul **îngreunării** executării pedepsei .

Prin intermediul convorbirilor telefonice, care devin „**cifrate**”, după luarea măsurilor procesuale în cauză, a mesajelor de tip SMS, dar și prin intermediul inculpatului Stoian Alexandru (escorta lui Vântu Ovidiu Sorin) care este informat de regulă de către Popa Virgil (fratele lui Popa Nicolae, aflat și el în Indonezia) inculpatul Vântu Ovidiu Sorin este „ținut la curent cu situația juridică a condamnatului Popa Nicolae,,

În același timp, stadiul demersurilor din Indonezia în favoarea condamnatului Popa Nicolae, ca parte a interesului inculpatului Vântu Sorin, reprezintă activități infracționale desfășurate continuu.

Interesul și implicarea inculpatului Vântu Sorin Ovidiu în activitățile ilicite de **îngreunare a executării pedepsei** de către Popa Nicolae sunt dovedite prin probele din care rezultă că la interval de câteva zile cunoaște stadiul demersurilor din Indonezia prin intermediul inculpatului Stoian Alexandru care este contactat de către Popa Virgil . Aceste activități sunt concentrate în direcția „*unor soluții*”, prin care Popa Nicolae să fie eliberat din penitenciar de către autoritățile indoneziene , și acestea să nu pună în executare extrădarea acestuia în România.

În această perioadă se remarcă o precipitare a întregii „situații”, și o căutare insistentă a unor soluții de trimitere a banilor la condamnatul Popa Nicolae. Așa fiind au fost efectuate demersuri din ce în ce mai consistente ale inculpaților. Acestea s-au concretizat în acțiuni ale inculpatului Țurcan care prin intermediul unei persoane de încredere aflată în Elveția a discutat despre posibilitatea unui transfer de bani (*convorbirea din data de 10.01.2010...*) dar și prin decizii ale inculpatului Vântu Sorin Ovidiu de a trimite o persoană de încredere din România în Indonezia cu banii (convorbirea telefonică din data de 13.01.2010).

Activitățile derulate în scopul îngreunării extrădării condamnatului Popa Nicolae au fost continuate în luna **februarie 2010** , când trimiterea sumelor de bani, era prezentată în continuare ca soluție sigură de îngreunare a extrădării condamnatului Popa Nicolae. Sub acest aspect, este de menționat că inculpatul

Vântu Sorin Ovidiu a folosit și o modalitate suplimentară prin care a încercat să găsească o soluție de trimitere a banilor necesari îngreunării extrădării, către condamnat, prin intermediul numitului Tără Dumitru aflat în Republica Moldova.

Se solicită în concluzie admiterea propunerii de arestare preventivă și emiterea mandatelor de arestare pentru o perioadă de 29 de zile, începând cu data de 10.09.2010.

Analizând propunerea de arestare preventivă formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică privind pe inculpații Vîntu Sorin Ovidiu, Țurcan Octavian și Stoian Alexandru, Tribunalul reține următoarele:

Tribunalul va aborda mai întâi, punctual, chestiunile de legalitate ridicate de apărare.

În ceea ce privește competența materială a Tribunalului, reia argumentele expuse în practica prezentă și precizează că în temeiul art. 35 al. 5 C.p.p. infracțiunea de favorizare a infractorului cade în competența materială a instanței ce a soluționat în fond cauza la care această infracțiune se referă.

Competența Tribunalului este atrasă în baza art. 35 al. 5 c.p.p. prin referire la cauza privind pe condamnatul Popa Nicolae ce a fost soluționată în primă instanță de Tribunalul București.

Dispozițiile art. 35 al. 5 c.p.p. nu fac distincție între ipotezele avute în vedere de art. 264 c.p. – condiții în care această competență specială subzistă și atunci când infracțiunea de favorizare privește o pedeapsă definitivă.

Interpretarea contrară ar lipsi de sens dispozițiile art. 35 al. 5 c.p.p. motiv pentru care nu poate fi primită.

În ceea ce privește pretinsa nelegalitate a preluării cauzei de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Tribunalul nu regăsește nici un viciu procedural în succesiunea actelor ce au trecut cauza în soluționarea Parchetului Înaltei Curți. În mod firesc, legal și temeinic, sesizarea din oficiu a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost urmată de ordonanța de declinare de competență în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul București, imediat ulterior cauza fiind preluată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prin rezoluția din 02.12.2009, împrejurare motivată de complexitatea sporită a cauzei. Evident, preluarea cauzei nu poate avea loc înainte de stabilirea competenței materiale de soluționare a cauzei conform art. 210 c.p.p. Dimpotrivă, succesiunea acestor acte este logică și operativă.

Tribunalul nu vede nici o contradicție sau lipsă de seriozitate, după cum susține apărarea, nici între declinarea inițială de competență și actul ulterior de începere a urmăririi penale cele două acte vizând de altfel măsuri și temeuri diferite. Maniera operativă în care a fost preluată cauza și începută urmărirea penală denotă, dimpotrivă, o vădită seriozitate a organului de anchetă și nu o lipsă de hotărâre așa cum pretinde apărarea.

Fără îndoială, urmare a deciziei nr. 1.058/14.11.2007 a Curții Constituționale prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate a disp. art. 209 al. 4 ind. 1 c.p.p. acordul procurorului de pe lângă Tribunalul București nici nu era necesar.

În ceea ce privește pretinsa nelegalitate a procedurii de înlocuire a măsurii obligării de a nu părăsi țara cu măsura reținerii Tribunalul constată că și aceste susțineri sunt neîntemeiate.

Nici o dispoziție a Codului de procedură penală nu stabilește în competența exclusivă a instanței de judecată înlocuirea măsurilor preventive în baza art. 139 al. 2 c.p.p. Ca atare nici o dispoziție legală nu împiedică organul de urmărire penală să procedeze la înlocuirea unei măsuri preventive pe care a luat-o potrivit competenței sale cu o altă măsură preventivă (reținerea în cazul de față) atunci când și a doua măsură preventivă cade în competența sa conform art. 136 c.p.p.

Singura situație în care înlocuirea unei măsuri restrictive de libertate luate de Parchet cu măsura arestării preventive cade în competența exclusivă a instanței de judecată este situația în care se propune arestarea preventivă în temeiul art. 148 lit. a ind. 1 c.p.p. – inculpatul a încălcat măsurile de supraveghere sau obligațiile impuse în sarcina sa. Nu aceasta este însă situația în speța de față întrucât nu se reproșează inculpaților că au încălcat astfel de măsuri sau obligații ci că au dovedit, prin perseverența în continuarea activității infracționale că, aflați în stare de libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică. Acesta este împrejurarea nouă avută în vedere de organele de urmărire penală pentru a ajunge la concluzia că temeiurile avute în vedere inițial s-au schimbat.

Confuzia încercată de apărare este, posibil, atrasă de o interpretare eronată a dispozițiilor ce au stat la baza luării măsurii obligării de a nu părăsi țara.

Potrivit disp. art. 145 ind. C.p.p. rap. la art. 145 c.p.p. luarea măsurii obligării de a nu părăsi țara poate avea ca temei necesar și suficient existența indiciilor cu privire la săvârșirea unei fapte penale, întrucât disp. art. 145 c.p.p. fac trimitere numai la condiția prevăzută de art. 143 c.p.p. nu și la temeiurile prevăzute de art. 148 c.p.p. Este suficient așadar să se constate că există presupunerea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune, nu și condiția pericolului său social.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a disp. art. 237 al. 2 c.p.p. – neascultarea inculpatului Sorin Ovidiu Vîntu după punerea în mișcare a acțiunii penale, această susținere este eronată pentru următorul motiv: punerea în mișcare a acțiunii penale a avut loc în data de 8.09.2010, iar inculpatul a fost ascultat a doua zi, așadar de îndată în sensul art. 237 al. 2 c.p.p., fiind îndeplinită condiția prevăzută de acest text de lege. După ascultarea sa s-a dispus reținerea preventivă și ulterior a fost întocmit și referatul cu propunere de arestare preventivă, fiind astfel îndeplinite și condițiile art. 149 ind. 1 al. 1 c.p.p. Tribunalul nu găsește nici un raționament logic ce ar impune o audiere repetată a

inculpatului în condițiile în care această audiere a garantat acestuia respectarea tuturor drepturilor sale procesuale. Aceleași considerațiuni sunt valabile și în privința celorlalți doi inculpați, și în privința acestora procedura audierii fiind îndeplinită în mod identic.

În ceea ce privește susținerea apărării privind lipsa autorizațiilor de percheziție, Tribunalul constată că, de fapt, inculpații invocă nulitatea unor acte procedurale bazată pe lipsa actelor procesuale prealabile, element ce urmează a fi valorificat pe fondul cauzei, instanța fiind investită în prezent doar cu identificarea indiciilor temeinice care ar justifica o măsură preventivă.

În ceea ce privește pretinsa nerespectare a drepturilor procesuale ale inculpatului Sorin Ovidiu Vîntu prin neanunțarea apărătorului său cu privire la actele de urmărire penală efectuate în cursul dimineții de 9.09.2010, Tribunalul observă că în acest interval s-au efectuat percheziții și audieri. Procedura percheziției este confidențială potrivit art. 100 c.p.p. astfel încât anunțarea prealabilă a apărătorului o lipsește de utilitate, dat fiind tocmai caracterul de surpriză a acestei activități, iar prezența martorilor asistenți garantează legalitatea acestui act.

În ceea ce privește critica privitoare la nerespectarea disp. art. 144 al. 3 c.p.p. referitoare la audierea inculpatului în termen de 10 ore de la reținere, Tribunalul constată că acestea nu au incidență în cauză întrucât privesc exclusiv procedura arestării în situația în care măsura reținerii este luată de organul de poliție și se limitează strict la relația organ de anchetă – procuror și nu la relația procuror – instanță.

În ceea ce privește critica apărării privind pretinsa nelegalitate a interceptărilor telefonice efectuate înainte de începerea urmăririi penale ca urmare a lipsei unei autorizații de interceptare emise de Înalta Curte de Casație și Justiție, Tribunalul o constată de asemenea neîntemeiată pentru următoarele motive: apărarea se află în eroare în ceea ce privește natura juridică a datelor ce au stat la baza sesizării din oficiu a organelor de urmărire penală. Tribunalul observă că Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizat prin adresa din 24.11.2009 a Serviciului Român de Informații privind informațiile obținute de această instituție prin valorificarea a două mandate emise de Înalta Curte de Casație și Justiție în baza Legii nr. 51/1991. Nu există temei legal pentru atașarea faptică a acestor mandate la dosarul de urmărire penală având în vedere că aceste acte au fost emise în cadrul unei alte lucrări și evident pot privi alte informații, clasificate. Nu suntem de altfel în procedura prevăzută de art. 91 ind. 1 și urm. C.p.p. pentru ca aprecia necesar a atașa la dosarul cauzei actele de procedură la care face referire apărarea.

Datele furnizate în temeiul art. 11 lit. d din Legea nr. 51/1991 pot fără îndoială constitui temeiul sesizării din oficiu a organelor de urmărire penală, exigențele dispozițiilor Codului de procedură penală privind probatoriul ce poate sta la baza unei măsuri de arestare preventivă sau, eventual, condamnări cerând ca aceste date, ce intră în categoria actelor premergătoare, să se coroboreze cu

alte mijloace de probă, obținute în condițiile Titlului III din Codul de procedură penală.

Tribunalul va respinge și a doua obiecție a apărării cu privire la posibilitatea autorizării interceptărilor telefonice în cazul art. 264 c.p. (această critică se referă la interceptările efectuate după începerea urmăririi penale), întrucât în cazul acestei infracțiuni sunt incidente disp. art. 91 ind. 1 al. 2 tezele finale - "infracțiuni grave sau infracțiuni care se săvârșesc prin mijloace de comunicare electronică."

Analizând materialul probator existent până la acest moment Tribunalul constată că există indicii temeinice și concludente ce conturează următoarea situație de fapt:

Prin sentința penală nr. 423/20.03.2007 a Tribunalului București definitivă prin decizia penală nr. 2098/2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție (cunoscută sub numele de "dosarul FNI") a fost condamnat numitul Popa Nicolae la pedeapsa de 15 ani închisoare.

Sentința definitivă nu a fost pusă în executare întrucât condamnatul Popa Nicolae s-a sustras inițial cercetării judecătorești și ulterior executării pedepsei, fiind emise la data de 23.07.2009 mandatul european de arestare nr. 32/23.07.2009 și mandat de urmărire penală internațională în vederea extrădării.

Condamnatul s-a refugiat pe teritoriul Indoneziei unde a fost susținut material, constant, de către inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu, prin trimiterea, în baza unui sistem bine pus la punct prin folosirea unor conturi bancare deschise la o instituție bancară din Cipru, de însemnate sume de bani, ce au fost folosite de către condamnatul Popa Nicolae inițial pentru a evita depistarea sa de autoritățile judiciare indoneziene și ulterior, după arestarea sa, pentru a îngreuna și combate demersurile autorităților judiciare române în scopul finalizării procedurii de extrădare.

Aceste sume de bani furnizate de inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu au fost remise condamnatului Popa Nicolae fie de către inculpatul Țurcan Ovidiu, prin intermediul firmelor sale din Cipru, fie prin intermediul fratelui condamnatului, Popa Virgil, cu ajutorul inculpatului Stoian Alexandru, ce avea rolul de a remite fizic sumele de bani. Tot acest din urmă inculpat a înlesnit activitatea infracțională a inculpatului Sorin Ovidiu Vîntu și acționând ca și intermediar între acesta și persoane din Indonezia implicate în procedura de extrădare.

Detaliind, Tribunalul va puncta cronologic desfășurarea activității infracționale.

La începutul lunii octombrie 2009 (mai exact data de 9 octombrie) inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu a stabilit cu condamnatul Popa Nicolae să îi remită acestuia prin transfer bancar sau prin intermediul unor persoane fizice, o sumă globală anuală de 200.000 euro, pe care numitul Popa Nicolae urma să o utilizeze pentru a evita să fie depistat de autoritățile judiciare indoneziene.

În cursul lunii octombrie – începutul lunii noiembrie 2009 inculpații Sorin Ovidiu Vîntu și Țurcan Ovidiu au trimis condamnatului Popa Nicolae prin

transfer bancar, din conturile deținute de inculpatul Țurcan Ovidiu la banca Marfin Popular Bank Public Co LTD, Cipru, către un cont deschis de condamnatul Popa Nicolae la o banca din Indonezia, suma de 50.000 euro.

Tot la începutul lunii noiembrie 2009, inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu i-a trimis condamnatului Popa Nicolae prin intermediul fratelui său Popa Virgil suma de 20.000 euro.

Aceste elemente de fapt rezultă din datele strânse de organele judiciare în cadrul actelor premergătoare, mai exact note și acte de constatare referitoare la comunicațiile înregistrate în legătură cu inculpații Sorin Ovidiu Vîntu și Țurcan Ovidiu și numiții Popa Nicolae, Popa Virgil și Căciulă Anca, obținute în temeiul mandatului nr. 004858 din 29.09.2009, ce se coroborează și cu mențiunile procesului – verbal de percheziție corporală efectuată la data de 3.12.2009 asupra numitului Popa Virgil, ocazie cu care s-a găsit asupra acestuia suma de 20.000 euro și bilete de avion – rezervări emise pe numele rudelor condamnatului pentru ruta București – Istanbul – Singapore și retur pentru perioada 06.12.2009 – 07.01.2010, indicii solide și care justifică prezenta propunere.

Împrejurarea că cei doi au stabilit, cu caracter ferm, suma de 200.000 de euro ce urma a fi remisă anual de inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu condamnatului Popa Nicolae rezultă cu claritate din procesul-verbal de redare a convorbirii din data de 9.10.2009. Din conținutul acestei convorbiri rezultă că suma a fost sugerată de condamnatul Popa Nicolae și urma să acopere o sumă datorată anual către o persoană la care condamnatul se referă cu apelativul de "generalul" (de 43.000 euro) sume pe care acesta dorea să le remită părinților săi dar și fiicei cât și, mai ales, să le utilizeze pentru nevoile sale personale determinate de contextul special în care se afla în Indonezia - ca persoană urmărită internațional pentru executarea unei pedepse ce dorește, bineînțeles, să evite depistarea sa de autoritățile judiciare din această țară. Din conținutul aceleiași convorbiri Tribunalul reține că această sumă de 43.000 euro îi era necesară condamnatului cât mai urgent.

Tribunalul reține ca deosebit de relevant și faptul că în declarațiile date în cursul urmăririi penale fiica condamnatului Popa Nicolae care a confirmat faptul că a primit constant de la condamnat sume importante de bani deși știa că acesta nu are loc de muncă în Bali, Indonezia, unde se afla.

Cu ocazia unei convorbiri telefonice ulterioare, din data de 30.10.2009, purtată tot de inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu și Popa Nicolae, în cadrul căreia condamnatul Popa Nicolae își exprimă nemulțumirea și nervozitatea față de împrejurarea că banii promiși nu au ajuns în contul său, cei doi stabilesc ca inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu să le asigure părinților condamnatului banii necesari unei deplasări în Indonezia, în perioada sărbătorilor de iarnă. Pentru a evita alertarea autorităților judiciare, urma ca biletele de avion să fie rezervate pe numele rudelor condamnatului până la un punct de escală, urmând ca spre Indonezia biletele de avion să fie cumpărate pe loc.

Deosebit de relevant este faptul că acest circuit era folosit de către cei doi de o perioadă de doi ani, împrejurare la care inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu se referă explicit.

Convorbirile telefonice din data de 4.11.2009 confirmă implicarea inculpatului Țurcan Octavian în acest demers infracțional, acest inculpat fiind cel care urma să remită practic, prin transfer bancar sumele de bani în Indonezia, folosind societățile sale comerciale înregistrate în Cipru. Mai exact, inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu este profund nemulțumit de întârzierea reclamată de condamnatul Popa Nicolae în remiterea banilor și îi reproșează inculpatului Țurcan Ovidiu că este culpabil de această întârziere.

Datele de mai sus sunt fost confirmate, dincolo de dubiu, de documentele financiar – bancare obținute de autoritățile judiciare române în baza cererii de comisie rogatorie adresate autorităților judiciare din Cipru. Rezultatul acestui demers, care a parvenit organelor de urmărire penală la data de 23.08.2010, actele fiind traduse la data de 6.09.2010, confirmă efectuarea la data de 02.11.2009 a unui transfer de 50.190 euro dintr-un cont deschis la banca Marfin Popular Bank Public CO.LTD pe numele societății comerciale Comac Limited administrată de inculpatul Țurcan Ovidiu către contul deschis pe numele condamnatului Popa Nicolae la banca Bank Central Asia – Kuta Branch din Bali, Indonezia.

După arestarea condamnatului Popa Nicolae la data de 2.12.2009 de autoritățile judiciare indoneziene în baza mandatului de urmărire penală internațională în vederea extrădării și începerea urmăririi penale împotriva celor trei inculpați la aceeași dată pentru infracțiunea de favorizare a infractorului, demersurile inculpaților Sorin Ovidiu Vîntu, Țurcan Octavian și Stoian Alexandru de sprijinire a condamnatului Popa Nicolae continuă, scopul fiind din acest moment acela de a îngreuna și zădărnici procedura de extrădare demarată de autoritățile judiciare române.

La datele de 7, 11 și 16 decembrie 2009 față de inculpați se ia măsura obligării de a nu părăsi țara, măsură prelungită ulterior succesiv.

Tribunalul reține că inculpații aleg din acest moment să ignore seriozitatea avertismentului dat în acest mod de organele de urmărire penală și interpretează această măsură doar ca o împrejurare față de care trebuie să fie mai precauți în continuarea activității ilicite.

Cu toate acestea, din datele relevate de urmărirea penală efectuată după acest moment cronologic, inculpații nu par a fi foarte convinși nici măcar de necesitatea unor "precauții" suplimentare, modalitatea în care înțeleg să își disimuleze activitățile infracționale remarcându-se în primul rând prin vădită lipsă de utilitate și în al doilea rând prin caracterul oarecum ilar al metodelor la care apelează.

Astfel, inculpații identifică în Indonezia persoane care le promet ferm sprijinul în scopul împiedicării finalizării procedurii de extrădare, acestor persoane fiindu-le remise periodic sume importante de bani.

Inculpații convin ca în convorbirile telefonice să se refere la aceste sume cu termenul de "cisterne", însă în mod constant în aceste convorbiri se face referire la "virarea cisternelor în cont", condiții în care nici termenul de cisternă nici acela de motorină folosiți nu mai sunt apti a disimula sensul real al conversațiilor. De altfel, nici o altă referire din convorbirile purtate de inculpați în această perioadă nu conțin nici chiar vagi referiri la activități ce ar putea fi corelate, chiar indirect, cu o activitate ce ar putea avea ca obiect transportul unor astfel de materiale. Dimpotrivă, apar referiri constante la autoritățile indoneziene și discuții purtate cu acestea.

Folosirea în convorbirile telefonice de către inculpați, care erau deja urmăriți penal și știau acest lucru, a unui limbaj direct și prin care aceștia discută deschis și detaliat despre activități infracționale de favorizare a infractorului este oarecum surprinzătoare dar care ar putea fi explicată printr-o posibilă subestimare a posibilităților tehnice de interceptare ale autorităților române.

Din acest moment suportul dat de inculpatul Stoian Alexandru devine mai pregnant, acesta dobândind rolul de persoană împuternicită de inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu pentru a prelua și transmite telefonic mesaje către persoane din Indonezia implicate în procedura de extrădare. În această fază inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu alege să nu mai vorbească direct în Indonezia pentru a evita probabil alertarea autorităților. Însă, din convorbirile purtate de inculpatul Stoian este cert că acesta nu are decât calitatea de intermediar, nici o referire nefiindu-i făcută lui în mod direct, ci către o altă persoană, iar concluzia că această persoană este inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu reiese clar atât din interceptări, cât și din calitatea inculpatul Stoian de persoană de încredere și foarte apropiată acestuia.

Mai mult, numeroase telefoane sunt date și primite de inculpatul Stoian din reședințele inculpatului Sorin Ovidiu Vîntu din București și comuna Corbeanca.

O altă metodă la care se apelează este schimbarea telefoanelor utilizate (la care inculpatul Stoian Alexandru se referă cu termenul de "jucării").

Deși metoda schimbării terminalelor ar fi teoretic aptă să asigure evitarea alertării autorităților penale, modalitatea la care inculpații au apelat în concret lasă mult de dorit, întrucât înainte de schimbarea efectivă a terminalelor noile numere de telefon erau transmise prin mesaj sms tot pe telefoanele vechi, neridicându-se astfel mari probleme în identificarea celor noi.

Aceste date de fapt rezultă din procesele- verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate ulterior începerii urmăririi penale în temeiul ordonanțelor provizorii și autorizațiilor de interceptare emise de Tribunalul București.

Tribunalul reține ca relevantă și convorbirea din data de 3.12.2009 purtată între inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu și numitul Virgil Popa, în cursul căreia cel dintâi își exprimă nemulțumirea de prezența lui Virgil Popa la sediul Parchetului, context din care reiese că inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu era

interesat să controleze comportamentul procesual al persoanelor ale căror declarații îl puteau incrimina.

Din convorbirile purtate în această perioadă de inculpatul Stoian Alexandru (28.12.2009, 2.01.2010, 11.01.2010), rezultă că acesta era însărcinat să primească informații din Indonezia și să le transmită inculpatului Sorin Ovidiu Vîntu cu privire la rezultatul încercărilor de a bloca procedura de extrădare în curs. În acest sens se fac numeroase referiri la discuții purtate cu autoritățile din această țară și la faptul că nu se poate "rezolva" nimic dacă toată "motorina" nu este livrată odată. Așa cum s-a subliniat și anterior, asocierea acestui termen cu cel de "extrădare", "autorități", "ambasadă", nu lasă loc de dubiu asupra sensului real - acela de sume de bani. Asocierea de termeni nu este de altfel deloc criptică, sensul fiind vizibil chiar și extras de context.

În ceea ce privește implicarea inculpatului Țurcan Octavian în continuarea activității infracționale după începerea urmăririi penale, aceasta rezultă dincolo de dubiu din mesajele tip sms transmise și primite în data de 15.12.2009, în care acesta indică numărul contului din care trebuie transferați banii și codul de referință al expeditorului și convorbiri telefonice și mesaje sms ulterioare, din lunile decembrie 2009 - ianuarie 2010 din care rezultă că acest inculpat depune diligențe pentru a găsi noi modalități de transfer, printr-o persoană din Elveția.

Datele ce reies din interceptările menționate mai sus sunt confirmate de probele materiale obținute urmare a cererii de asistență judiciară adresate autorităților judiciare din Cipru în baza Convenției din 29.05.2000 privind asistența judiciară în materie penală între statele membre ale UE.

Tribunalul a menționat și anterior și ține să precizeze încă o dată că răspunsul autorităților cipriote a parvenit autorităților române la data de 23.08.2010 iar data atașării la dosar a traducerilor autorizate a acestor acte este 6.09.2010, aceste date fiind deosebit de relevante în economia gestionării acestui dosar.

Din datele obținute în această modalitate (declarația martorei Maria Rousoinidou, funcționar bancar al Marfin Popular Bank CO LTD și copiile documentelor contabile înaintate) rezultă următoarele elemente: la această bancă dețineau conturi active inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu (acesta a deținut sau deține mai multe conturi, dintre care unul confidențial, și un alt cont pe care este împuternicit și inculpatul Țurcan - drept de semnătură având ambii), inculpatul Țurcan Octavian, personal și pe numele societății Comac LTD, al cărui administrator este împreună cu martorul Nipomici Ghenadie, precum și pe numele altor societăți.

Documentele bancare transmise de autoritățile cipriote confirmă faptul că au fost efectuate transferuri de fonduri chiar de pe contul al cărui număr inculpatul Țurcan Octavian l-a transmis prin mesaj sms la data de 15.12.2009.

Faptul transmiterii sumelor de bani către condamnatul Popa Nicolae este confirmat și de declarațiile martorei Căciulă Anca, care a relatat în cursul urmăririi penale că imediat anterior arestării sale în Indonezia, fostul său soț

Popa Nicolae a contactat-o telefonic și i-a comunicat că așteaptă să primească bani de la o anumită persoană, despre care martora a indicat că este o persoană importantă la Fondul Național de Investiții, al cărui nume nu dorește să îl precizeze.

În ceea ce privește declarația numitului Popa Nicolae, audiat în calitate de martor în temeiul cererii de asistență judiciară adresată autorităților indoneziene, Tribunalul reține că acesta recunoaște faptul că este titularul unui cont deschis la o instituție bancară din Indonezia, însă nu a primit sume de bani de la inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu. Această din urmă susținere va fi însă înlăturată întrucât este infirmată de întreg materialul probator administrat până în prezent, poziția acestui martor fiind una evident nesinceră.

Inculpații s-au prevalat de dispozițiile art. 70 C.p.p. cu ocazia soluționării propunerii de arestare preventivă.

În cursul urmăririi penale, inculpatul Țurcan Octavian a declarat, cu ocazia audierii sale în calitate de învinuit, că nu îl cunoaște pe condamnatul Popa Nicolae și nici pe fratele acestuia, și susține că nu a efectuat nici un transfer bancar pentru acesta. Apărările inculpatului vor fi înlăturate de Tribunal, întrucât sunt infirmate de toate datele și mijloacele de probă expuse în detaliu mai sus.

Inculpații Sorin Ovidiu Vîntu și Stoian Alexandru s-au prevalat de dreptul la tăcere și în cursul urmăririi penale.

Urmărind datele rezultate din urmărirea penală efectuată până la acest moment și analizate mai sus, Tribunalul concluzionează că la acest moment există indicii temeinice pentru a crea presupunerea rezonabilă că inculpații au săvârșit, cu vinovăție, fapta de favorizare a infractorului, iar în cazul inculpatului Stoian complicitate la această faptă.

Susținerea apărătorului inculpatului Stoian, în sensul că după data de 2.12.2009, data arestării condamnatului Popa Nicolae de autoritățile judiciare indoneziene astfel de acte materiale nu pot constitui infracțiune întrucât data arestului preventiv în procedura extrădării se deduce din executarea pedepsei sunt vădit eronate întrucât momentul începerii executării pedepsei este, punctual, momentul introducerii condamnatului într-un penitenciar românesc, ne reprezentând relevanță din acest punct de vedere dispozițiile art. 18 al. 1 din Legea nr. 302/2004 privitoare la deducerea arestului executat în baza unei cereri de extrădare.

În ceea ce privește incidența cazului prevăzut de art. 148 lit. f c.p.p. dacă condiția limitei de pedeapsă reiese cu evidență din limitele speciale stabilite de legiuitor pentru infracțiunea în discuție, în ceea ce privește condiția pericolului social, analizând datele cauzei, Tribunalul ajunge la concluzia că și această condiție este îndeplinită, cu prisosință, în privința fiecăruia dintre cei trei inculpați, și va detalia în continuare argumentele ce conduc la aceasta.

Față de perioada îndelungată a activității infracționale reținută până la acest moment în sarcina inculpaților, modalitatea elaborată abordată pentru

atingerea scopului ilicit, natura și scopul infracțiunii comise – obstrucționarea justiției, faptele comise de cei trei inculpați se remarcă printr-o gravitate concretă semnificativă.

Față de limita maximă modestă pe care legiuitorul a înțeles să o rezerve infracțiunii de favorizare a infractorului (similar de altfel celorlalte infracțiuni prevăzute de cap. II al Titlului VI din Codul Penal) apărarea s-a considerat îndreptățită să susțină că, chiar privită generic, infracțiunea de favorizare a infractorului nu ar justifica luarea unei măsuri preventive privative de libertate în temeiul art. 148 lit. f c.p.p. iar această speță ar fi primul caz în care se solicită luarea unei astfel de măsuri pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 c.p.

Tribunalul este în dezacord cu ambele susțineri, pentru un motiv pe care îl va prezenta foarte succint, și anume faptul că nici una din cele două susțineri nu are caracter și relevanță juridică. Fără îndoială din moment ce legiuitorul a indicat un prag minim de 4 ani închisoare pentru a putea proceda la analiza condiției pericolului social atunci toate infracțiunile sancționate cu o pedeapsă mai mare intră în categoria faptelor apte a conduce la luarea unei măsuri preventive privative de libertate. În al doilea rând, simplul fapt că apărarea nu s-a confruntat cu astfel de spețe nu dă valență de axiomă susținerii că ne-am afla în prezența unui caz singular.

În schimb, Tribunalul găsește deosebit de pertinent argumentul expus în referatul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în sensul că la aprecierea gravității faptei celor trei inculpați nu se poate face abstracție de relevanța condamnării aplicate numitului Popa Nicolae.

Reține astfel că "dosarul FNI" astfel cum este cunoscut dosarul în care numitul Popa Nicolae a fost condamnat la pedeapsa de 15 ani închisoare a avut un impact uriaș asupra opiniei publice românești pe parcursul unui întreg deceniu – 2000 și până în prezent. De asemenea, prin numărul extrem de ridicat al persoanelor prejudiciate, și consecințele faptelor ce au făcut obiectul acestui dosar, acțiunile pentru care s-a pronunțat sentința de condamnare au fost de natură a afecta o parte suficient de relevantă a societății românești și și-au pus amprenta asupra întregii opinii publice.

Favorizarea unui infractor condamnat la 15 ani închisoare pentru săvârșirea unor fapte ce au prejudiciat pătri largi de populație dovedește o pericolozitate deosebită a celor 3 inculpați favorizatori și justifică o măsură preventivă severă.

De altfel, din datele cauzei (mai exact convorbirea din data de 30.10.2009) rezultă clar că remiterea sumelor de bani către Nicolae Popa nu a început în anul 2009 ci cu cel puțin doi ani înainte, fiind deja stabilit un "circuit" cu acest scop.

Gravității concrete a faptelor se adaugă datele ce reies din comportamentul celor trei inculpați după începerea urmăririi penale.

Tribunalul găsește deosebit de relevant faptul că începerea urmăririi penale și mai mult, luarea unei măsuri restrictive de libertate nu a avut nici un impact asupra atitudinii inculpaților față de normele penale și ordinea de drept, norme pe care aceștia au ales să le ignore și în continuare cu indiferență dar și vădită desconsiderație față de capacitatea organelor judiciare române de a-i trage la răspundere penală. Singurul efect al acestor măsuri a fost acela că cei trei inculpați și-au luat anumite măsuri de precauție la care Tribunalul a făcut deja referire anterior.

În acest mod pericolul social al inculpaților s-a reliefat gradual odată cu perseverența manifestată de aceștia prin acte materiale succesive în scopul de a împiedica și îngreuna executarea pedepsei aplicate condamnatului Popa Nicolae.

Tribunalul constată modalitatea complexă în care organele de urmărire penală au instrumentat această cauză, rezultatul comisiei rogatorii din Cipru fiind într-adevăr un element cheie în conturarea probatoriului din prezenta cauză, și a fost de natură a contribui covârșitor la conturarea concluziei certe privind îndeplinirea exigențelor art. 143 al. 1 C.p.p., ca și condiție necesară și prealabilă analizei existenței pericolului social.

Inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu a fost inițiatorul întregul demers infracțional, din acest punct de vedere pericolozitatea socială a acestui inculpat reliefându-se pregnant.

În ceea ce privește mobilul acestui inculpat, Tribunalul găsește deosebit de relevantă convorbirea telefonică din data de 4.01.2010, purtată de inculpatul Stoian cu o persoană necunoscută localizată în Indonezia, în cadrul căreia se transmite inculpatului Sorin Ovidiu Vîntu că numitul Nicolae Popa va respecta angajamentul luat "acum 9 ani de zile" iar temerile inculpatului Sorin Ovidiu Vîntu că cineva va spune ceva împotriva sa sunt neîntemeiate.

Tribunalul deduce din acest context că stăruințele inculpatului Sorin Ovidiu Vîntu în a împiedica finalizarea procedurii de extrădare nu par altruiste.

În ceea ce privește pe inculpatul Țurcan Octavian, Tribunalul remarcă faptul că, deși nu a avut inițiativă infracțională, rolul său în acest angrenaj este esențial, în lipsa eforturilor sale continui activitatea infracțională neputând avea loc. Ca titular al conturilor ce au fost folosite în aceste transferuri, inculpatul avea cunoștința atât de identitatea destinatarului (fapt ce este de altfel confirmat și de convorbirile telefonice purtate cu inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu) cât și de scopul acestui demers.

Văzând modalitatea implicării acestui inculpat, perseverența de care la rândul său a dat dovadă, modalitatea concretă în care a acționat, Tribunalul apreciază că și în privința sa este îndeplinită condiția pericolului social avută în vedere de teza ultimă a art. 148 lit. f c.p.p.

În ceea ce privește pe inculpatul Stoian Alexandru, Tribunalul observă mai întâi faptul că implicarea sa în acest "proiect" ilicit a fost în mod cert relația sa apropiată cu inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu, dar nu în calitate de angajat, de subordonat, așa cum încearcă să susțină, ci aceea de om de încredere, calitate în

care s-a implicat activ, în modul arătat mai sus, și în deplină cunoștință de cauză, susținând activitatea infracțională a inculpatului Sorin Ovidiu Vîntu prin toate mijloacele ce i-au stat la îndemână.

Pentru aceste motive, Tribunalul ajunge la o concluzie similară și în privința sa, constatând întrunite condițiile art. 148 lit. f c.p.p.

Nu va avea în vedere în privința nici unuia dintre cei trei inculpați, împrejurarea că aceștia nu au încercat să părăsească teritoriul României, întrucât această împrejurare dovedește doar o conformare formală la condițiile impuse de organele de urmărire penală și are la bază și un sentiment de impunitate față de normele penale represive, atitudine ce este reflectată de întregul lor comportament de la luarea acestei măsuri până la formularea prezentei propuneri de arestare.

În privința inculpaților Stoian Alexandru și Țurcan Octavian, inexistența unor antecedente penale și împrejurarea că au persoane în întreținere nu prezintă relevanță suficientă pentru a converti concluzia existenței pericolului social concret, întrucât lipsa antecedentelor penale trebuie privită ca o condiție firească pentru fiecare cetățean neprezentând astfel vreun caracter excepțional, iar calitatea de întreținător de familie este comună majoritatea persoanelor cu o vârstă apropiată celor doi, neprezentând astfel un caracter special. Dimpotrivă, tocmai această răspundere ar fi trebuit să fie suficientă pentru a-i opri de la implicarea în activități ilicite.

Prin prisma celor mai sus arătate, se constata că măsura arestării preventive a inculpaților se impune pentru o mai bună desfășurare a procesului penal, conform art.136 al.1 C.p.p.

Așa fiind, urmează a admite propunerea Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică și a dispune arestarea preventivă a inculpaților **Vîntu Sorin Ovidiu, Țurcan Octavian și Stoian Alexandru**, pe o perioadă de 29 de zile de la data de 10.09.2010, până la data de 08.10.2010, inclusiv.

Pentru aceste considerente,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În baza art.149/1 alin.9 Cod procedură penală admite propunerea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind arestarea preventivă a inculpaților **Vîntu Sorin Ovidiu, Țurcan Octavian și Stoian Alexandru**.

În baza art.149/1 alin.10 - 12 Cod procedură penală rap. La art.148 lit.f Cod procedură penală, dispune arestarea preventivă a inculpaților **VÎNTU SORIN OVIDIU, ȚURCAN OCTAVIAN și STOIAN ALEXANDRU**, *pe o*

perioadă de 29 de zile, începând cu data de 10.09.2010 până la data de 08.10.2010, inclusiv.

Cu recurs în 24 de ore.

Pronunțată în ședință, azi 10.09.2010.

JUDECĂTOR
TRANCĂ ANA MARIA

GREFIER
MICA CLARA

Proces-verbal
încheiat astăzi, 10.09.2010

După pronunțarea dispozitivului încheierii în ședință publică, Tribunalul, în temeiul disp. art.358 C.pr.pen. explică inculpaților **Vîntu Sorin Ovidiu, Țurcan Octavian și Stoian Alexandru** că au dreptul să declare recurs oral împotriva încheierii. **Inculpații Vîntu Sorin Ovidiu, Țurcan Octavian și Stoian Alexandru arată că DECLARĂ RECURS.**

GREFIER,